

Welkom en openingswoord

Wij zijn hier aanwezig in de naam van + de Vader, de Zoon en heilige Geest. Amen.

Welkom allemaal, op deze zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren. Het wordt ook wel Wezenzondag genoemd. Het is een soort stille tijd. Op Hemelvaartsdag hebben we stilgestaan bij het afscheid van Jezus. Hij heeft zich nu echt van de leerlingen verwijderd, maar hij heeft hen wel gezegend, met de woorden dat zij kracht zullen ontvangen. Kracht om van Hem te getuigen, van zijn wereld van liefde en vrede.

In de viering van vandaag horen we een gebed van Jezus tot de Vader. Een tijdloos gebed. Wetend hoe snel er verdeeldheid kan ontstaan, bidt Hij tot de Vader om eenheid. Daarvoor heeft Hij geleefd, daarvoor is Hij gestorven. Het staat bijna haaks op wat er om ons heen gebeurt in de wereld. Eenheid en verbondenheid lijkt verder weg dan ooit: toename van discriminatie, verdeeldheid, geweld, onvoorstelbaar leed. Vele slachtoffers. Kunnen we dan nog bidden om eenheid? Om een Geest die herbouwt wat is vernield, die één maakt wat is verdeeld? Dat vraagt geestkracht. Gedeelde geestkracht. Volhouden.

Overweging

Handelingen 7: 55-60; Johannes 17: 20-26

Hemelvaart is geweest, en Pinksteren is het nog niet. Het is een stille tijd, een tijd van wachten. De leerlingen wachten, met elkaar, samen-één. Jezus had de belofte uitgesproken dat Gods Geest in hun binnenste zal komen. Dat werd ook gezongen in het Alleluia van de tussenzang (vers Joh. 14): 'Ik zal u niet verweesd achterlaten. Ik ga heen en Ik kom tot u terug, en uw hart zal zich verheugen'.

Over het één-zijn horen we ook in de lezing uit het Evangelie, waar Jezus tot Zijn Vader bidt. Dat bidt Hij op de vooravond van zijn arrestatie, na het laatste Avondmaal. Het is een afscheidsgebed, een lang gebed waarvan we vandaag het derde (laatste) deel lezen. Eigenlijk is het één grote voorbede. Jezus, als bemiddelaar tussen God en mens, bidt voor zijn leerlingen en voor allen die tot geloof zullen komen. Hij bidt dat allen één zijn en in Zijn vrede en liefde blijven.

In de eerste lezing zien we ook die eenheid met Christus: Stefanus, de eerste martelaar (±35 nChr) wordt gestenigd vanwege zijn getuigenis van de verrezen

Christus. Vóór zijn sterven bidt tot hij tot Jezus, met dezelfde woorden als Jezus dat deed tot Zijn Vader: 'Heer, reken hun deze zonde niet aan', en 'Heer, ontvang mijn geest'.

In de voorbereiding had ik er moeite mee om bij het gebed van Jezus, die voorbede, een overweging te maken. Eigenlijk is het een tekst om bij stil te worden, en van daaruit gaat de tekst spreken. Want we worden binnengetrokken in een intimiteit, een innige verbondenheid die Jezus ervaart met Zijn Vader. Jezus spreekt uit wat er op zijn hart ligt. Het is zijn grootste verlangen. Is het aan ons om daar opnieuw woorden aan te geven? [citaat] 'Heilige Vader, ik bid voor hen die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één mogen zijn, zoals Gij, Vader in Mij, en Ik in U; dat zij ín Ons mogen zijn opdat de wereld gelove dat Gij Mij gezonden hebt'.

Bij het herhaald lezen werd het gebed eigenlijk ook poëzie. Poëzie kunnen we natuurlijk uitleggen, interpreteren, verklaren, maar is het niet beter, mooier, indringender, om het op ons in te laten werken? [citaat] 'Ik heb hen die in Mij geloven de heerlijkheid gegeven die Gij Mij geschonken hebt, opdat zij één zijn zoals Wij één zijn: Ik in hen en Gij in Mij, opdat zij volmaakt één zijn en opdat de wereld zal erkennen, dat Gij hen hebt liefgehad zoals Gij Mij hebt liefgehad'.

[stilte]

Laten we het toch samen wat verder bekijken.

Het is een gebed om eenheid. De basis is de eenheid van de Vader in de Zoon, en Jezus bidt dat zijn volgelingen worden opgenomen in die eenheid. Maar het gaat ook om de onderlinge eenheid, de vereniging tussen de mensen. Jezus heeft ons gegeven wat God Hem gegeven heeft, en Hij bidt dat wij dat geschenk - liefde, vreugde, hoop, vergeving- aan elkaar geven.

Onderlinge eenheid ervaren we niet in de wereld van macht, die onderdrukt. Van rijkdom, die buitensluit. Niet in eenheid in de zin van alles en iedereen hetzelfde. Wel in vertrouwen dat verschillen er mogen zijn. Aandacht hebben voor de waarde van het leven. Beseffen dat elk leven wonderlijk en kostbaar is. Eerbied verdient. Dan kunnen we werken aan de opdracht van eenheid. Vanuit een midden van liefde en solidariteit. Goddelijke bron.

Jezus bidt tot de Vader dat we leven in Gods liefde en zo één zijn. Laten we dat in ons binnenste meenemen. En horen wat Jezus tot Zijn Vader bidt, voor ál zijn leerlingen: 'Ik bid voor hen opdat zij één zijn, zoals Wij één zijn: Ik in hen en Gij in Mij'.